

османски документи. При разсипването му част от жителите му се преселват в с. Глушник. През 1830 г. част от жителите на Глушник се изселват в Бесарабия, но по-късно някои от тях се завръщат. Като най-стари и големи родове са запомнени *Пехливаните, Гусетата, Цоньоалар, Джèньовите (Джèньоалар), Петкоалар, Караваните, Дейчовите*.

В планинския район през 60-те г. на XIX в. се е подвизавала хайдушката чета на Панайот Хитов. Негов ятак и съратник е Паскал, изпращан с мисия при Раковски. Синът му, Петър Паскалев, е участник в Ботевата чета, загинал при Милин камък.

През турско време Глушник (Гюлюшник) е в Сливенска каза. След 1878 г. е в Сливенска околия, в Блатешка община.

През 1666 г. в Глушник има 26 български ханета (домакинства). През 1859 г., според Поайе, има 18 жилища с около 90 души. В руските карти е отбелязано с 22 семейства. Според различните преброявания населението му е регистрирано със следната динамика: 1905 г. – 56 сгради с 369 души; 1926 г. – 97 сгради, 95 домакинства, 529 души; 1934 – 588 души; 1956 – 564 души; 1985 – 444, 2001 г. – 405; 2010 г. – 377 души.

През 1935 г. е създадено читалище „Просвета“. Черква се строи в момента.

Поминъкът на населението в миналото е земеделие, овцевъдство и дърводобив. По-късно основен поминък става лозарството, чиито масиви се напояват от системата „Средна Тунджа“.

Землището на селото граничи със землищата на селата Блатец, Жельо войвода, Калояново и Ичера. Северните райони са планински, част от хребета Гребенец, и достигат при връх Орловец 826 м. Включени са в горския фонд. Най-южните райони са били заети от Есирлийски гълъб (блато), пресушенено след 1944 г.

Почвите са кенелено горски и алтувиално ливадни.

Топонимията е предимно българска, част от която с по-стар произход.

ЖИ: глùшиненец, глùшиненка, глùшиненици, глùшиненче.

МИ: Азмàка, Азмàците, Алчàка, Америкàнското лòзе, Арамàята, Бàба Рàда, Баджàта, Базàкя, Бàйча, Бàлева чешmà, Бал парчè, Бàновото лòзе, Бахчàта, Безалъка, Беклемèто, Бèльовете (Бèлити кайнàци) Бèльовата вàда (Вадата), Бербèра, Бешчатъ, Боàза (Гърлото, Глùшиненски ўлей), Боболев кайнàк, Боèц (Бùевец), Бòжевите нìви, Божùр дерè, Бозалъка, Бòйчовото, Бояджѝската, Бойновото, Бràдвата, Бàлата чешmà, Вòлева могѝла, Вòлча могѝла Вòлчата полjàна, Вòлчова нìва, Вòрбите, Вòрвището, Гèра, Гèрвенов прàслап, Герèните, Герèнска въrbà, Герèнска келемà, Герèнска чешmà, Герèнски път, Герджѝка, Главàта, Глàдно полè, Глòга, Глоджàка, Глùшиненска рекà (Глùшиница, Рекàта, Сèлската рекà), Глùшиненски лозѝ (Лозàта), Глùшиненски рът, Глùшник (Грушиник, Гърлùшник, Гюлюшник) Голям кавàк, Голям Марèн, Гòрна Калѝнка, Гòрната Трапчѝнка, Гòрни юрт, Гòрния Бозалък, Гòрния път, Грèбенец, Грòбеша, Гòдла (Есирлийски гълъб, Блàтото), Гòл чаѝр, Гюлдженски